și cu toți se urcaseră în trenul, care pleacă aproape imediat.

După două stații coborâseră, Lory prefăcându-se deasemenea leșinat și se urcaseră după câteva clipe în alt tren, care mergea spre București, adică trenul în care era acum.

Din conversațiile celor doi spioni, Lory înțelesese că, în București, Kauptmann Rilks urma să găsească pe Edith, frumoasa Edith, pe care spionii o numeau R-I-2, și cu ajutorul ei să scape, plecând în Germania.

— Dar cu copilul, ce facem? întrebase Hans.

— O să vedem! Să mă mai gândesc! răspunse Hauptman Rilks. Cred însă că e bine să-l luăm cu noi până la granița, ca să-l avem drept armă împotriva blestematului de Alexov. Dacă n'avem nicio neplăcere până acolo, îi facem de petrecanie, că destul ne-a încurcat. Iar dacă ne încolțește, o să-i cerem lui Alexov să ne lase viețile în schimbul copilului.

Lory se înfioră din nou. Așadar, spionii aveau gândurile acestea încurcate și el nu putea face nimic, nici nu putea măcar încerca, fiindcă rănile îl chinuiau cumplit.

Rănile? Lory își aminti deodată de ele și văzu că nu-l mai dor așa de mult.

„Se vede că spaima a făcut să mă doară mai puțin! își zise el Să încerc totuși să găsesc vre-un plan, poate isbutesc să scap".

Prin ochii întredeschiși, Lory privi la Hans, care stătea pe bancheta din față. Obosit de atâta alergătură și, mai ales de emoțiile suferite, spionul moțăia de somn, scărpând capul spre piept din când în când. Mâna lui însă nu se deslipea de pe pistolul de alături și micul acrobat zâmbi la gândul că dacă și norocul îi va veni în ajutor, apoi cu tot pistolul, Hans nu-l va putea opri să nu fugă.

Intorcând privirea spre Beno Garozzi, îl văzu cufundat în gânduri la fereastră și Lory își făcu pe îndelete un plan de fugă.

Controlorul trecuse pe coridor, anunțând:

„Cine coboară la Titu, ca să prindă legătura spre Târgoviște".

La vocea acestuia, Hans trezărise, se uitase buimac în jurul lui, dar văzând că totul e în regulă, se liniștise, urmând să moțăiască în vreme ce Hauptmann Rilks nici nu se mișcase dela fereastră.

Lory se ridicase dintr'o singură mișcare, dar fără să facă vreun sgomot. Era învățat cu mișcările acestea, încă dela circ, unde sărea la trapeze. Din alt salt fuse la ușă, fără să-l slăbească o clipă din ochi pe Hans. Cu o smucitură trăsese ușa și în aceeaș clipă dispăruse în dosul ei, pe coridor, alergând cu iuțeala fulgerului spre ușa vagonului; trenul încetinise viteza, la un pod, astfel că, în clipa în care cei doi spioni, care prinseseră de veste că prizonierul lor scăpase, erau gata să pună mâna pe el, micul acrobat sărise în gol.

La câteva clipe după aceea, sună prelung sirena de alarmă și trenul opri. Toți călătorii se întrebară speriați ce se întâmplase, ce nenorocire venise. Doi călători, în care cititorii recunoaște pe cei doi spioni, spuneau că un copil căzuse din tren și că toți trebuiau să coboare repede, ca să-l găsească pe băiatul necunoscut.

Lory auzise toate acestea, dintr'un loc pe care nu l-ar fi bănuit nimeni.

In cădere nu se lovise deloc și se ridicase numaidecât în picioare. Văzuse la câțiva metri de el podul și un fior îi străbătu din cap până în picioare. Câteva clipe să mai fi întârziat cu săritura și ar fi fost pierdut, căci s'ar fi lovit de barele de metal, sau ar fi căzut în apa dedesubt.

Vederea podului și a trenului care luneca încet prin fața lui, îi dăduse un gând îndrăzneț! Alergase din toate puterile spre pod, se cățărase ca un adevărat acrobat pe barele groase ale podului și, ajungând sus de tot, sărise pe acoperișul unuia dintre ultimele vagoane ale trenului care, din fericire, era de o lungime neobișnuită.

Cu inima-i bătându-i să-i spargă pieptul, Lory se întinse pe acoperișul vagonului și abia atunci simți din nou durerile chinuitoare, pe care le uitase în timpul încercării lui nebunești.

Iar când sunase semnalul de alarmă, și toate cercetările rămăseseră zadarnice, Lory zâmbi fericit și simți în el o mare bucurie că, în curând va putea să arate prietenului său, Alexandru Bordeanu, că el, micul acrobat dela circul „Imperial" este un om adevărat, neînfricat și curajos, care știe să lupte pentru țara lui.

Și, în timp ce călătorii intrau înapoi în vagoane, întrebându-se nedumeriți asupra întâmplării, pe acoperișul vagonului micul acrobat adormea într'un somn de plumb, întâiul somn adevărat de două zile încoace.

Iar când trenul se punea în mișcare spre București și cei doi spioni puteau spera că micul lor dușman murise, înecându-se în apa peste care trecuse trenul, ei nu bănuiau că, în curând, acest mic dușman avea să le încheie șirul crimelor făptuite în viața lor de spioni.

(Sfârșitul în n-rul viitor)

Tâlharul din noaptea Anului Nou

(Continuare din pag. 8-9)

nu-mi purta de grijă tocmai mie, nici măcar mama. Cu toate acestea, dintr'odată am simțit că mă privește cineva și m'am întors ca fulgerul, în spatele meu era Dinuț, care se uita la mine cu ochi răi tăioși.

„Aha, te-am prins, hoțule! îmi strigă el. Furi din casa noastră ca să dai de mâncare haimanalelor tale, las'că te spun eu tăticului!

Eram prea mic atunci, ca să pot cunoaște lumea. I-am râs în nas lui Dinuț, trecând pe lângă el nepăsător și l-am țintuit cu privirile ca pe un netrebnic ce era. Copilul ajutat de mine plecase plângând, cu brațele însă pline.

Eu eram sigur că, atunci când Conu Iancu va afla, mă va mângâia, lăudându-mă pentru fapta mea frumoasă. Doar ajutasem un nenorocit, iar în casa Conului Iancu erau mâncări să ajute o sută de nenorociți, nu unul, și tot nu s'ar fi cunoscut.

Câtă înșelare!

Spune-mi tu, acum, dacă am fost hoț în adevăr! Îți jur că eu n'am gustat o fărâmă din tot ce-am dat copilului! Îți jur deasemenea că din mâncarea, pe care Conu Iancu o arunca, s'ar fi săturat zeci de nevoiași! Îți jur că nici până atunci, nici de-atunci, n'am mai pus mâna pe nimic și nici atunci n'aș fi furat, dacă n'ar fi fost copilul acela flămând.

Spune-mi dacă sunt un hoț! Spune-mi dacă ei au avut dreptate, ei și mama care m'a certat aspru și a plâns.

Am furat? Știu că am furat! Dar de acolo de unde este prea mult și iei ca să dai acolo unde nu este deloc, înseamnă că ai furat?

Spune-mi dacă am fost în adevăr tâlharul din noaptea Anului Nou!

MIHAIL GAFIȚA